

Моми все на отборъ отъ кои си сонце грѣше;
Близъ до него си стояше и моя първо любо;
Лю какъ си ми тя виде, солзи хи затекоха,
Изъ очи си солзи ронеше,
А со усти си мощне желовито ми продума: 540
Отъ Богъ да найдетъ, Орфенъ младъ свирелжия!
Що си ма отдѣли отъ татко и майка,
Ти не си билъ вреданъ любо да си чювашъ!
Какъ ще седемъ ся тука сама самичка,
Безъ татко, безъ майка още и безъ сестри, 545
Като отъ небо паднала!
Какъ си, мале, язи чухъ тѣзи лакардии,
Неможяхъ на ноги да си стоя,
Щяхъ си падна тамо да си умра;
Лю си ми отъ vise небо сила дойдѣ, 550
Та си навървихъ да си дойда при тебе мале,
Белки нѣщо лѣка ми кажешъ,
Какъ да си любо картулисамъ?
Лю що си отъ фейска сарая излѣзохъ;
Дойде стара Юда самовила, 555
Га се мжчи и меня да заприе,
И язъ на фейска краля изметъ да си чина;
Си искара до нехина камбуръ стрѣла,
Да ма устрѣли во средъ сърце — то.
Какъ си язи видѣхъ стара Юда, 560
Мощне се разядихъ, разлютихъ,
Та си искарахъ до моя маламна стрѣла,
И устрѣлихъ стара Юда во средъ сърце—то,
И си пѣрнамъ да си бѣгамъ низъ широко поля,
Немой фейска краля змии да си прати, 565
Меня младо да погубятъ.
За три дни, мале, си при тебе дойдохъ,